

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 194.

Syvende Sektion.

57de Møde.

Løvedagen den 16de Februar.

(Fortsat.)

Grundtvig (forts.): Dersom jeg har opfattet dette rigtigt, og, dersom det fremdeles er Ministerens Synsmaade om den nærværende Lov og den nærværende Sag, saa maatte han, i alt Fald, naar vi skulle vente det Mindste af vor Behandling her, have afgivet eller afgive en ligesaa udtrykkelig Erklæring om, at en saadan i hans Dine bindende ministeriel Beslutning ikke gjaldt det Forslag, vi idag behandle, om det end var saa, at flere eller færre Godseiere ogsaa i en Lov paa dette Grundlag vilde finde en Tvangsløb. Det er vistnok saa, at man har ondt ved at antage hiin Erklæring af den høitærede Minister for at være saa strengt meent, som jeg troer den var udtrykt; man har ondt ved at troe, at det virkelig kan være saa, som i det mindste jeg sluttede af hans Erklæring, at Geheimstatsraadet tager, og har her taget, en Beslutning om, hvad der kan og maa forelægges Majestæten til Bekræftelse angaaende Kongeriget's særlige Anliggender. Saa bange, man veed, jeg altid har været for, at noget Saadant i Grunden vilde finde Sted, saa bange jeg har været for, at det ikke vilde blive til stort mere, end hvad det er ved at staae paa Papiret, at vi beholdt Ret til, i Henseende til alle vore særlige Anliggender, uden noget andet Mellemed end de Ministre, der virkelig personlig ere Rigsdagen ansvarlige, at stræbe at enes med Hs. Majestæt, vor Konge, om alle Lovforslag, der angaa disse Anliggender, saa havde jeg dog ikke troet, at der

formeligt og aabenbart kunde være opstaaet en ministeriel Autoritet af Andre, end en Samling af de Ministre, der ere for vore særlige Anliggender, og ere Rigsdagen fuldelig ansvarlige, til at afgjøre, hvilke af Rigsdagens Beslutninger den maa tilraade eller fraraade Kongen at give Bekræftelse. Men, naar det alligevel skal være saa, saa er det jo klart, at vi, naar der erklæres at være en saadan Beslutning mod et foreliggende Forslag, eller mod en vis Retning til Afgjorelse af en vigtig Sag, maae tilstaae, at da nytter det os slet Intet. Jeg skal derfor dog ingenlunde fraraade at give denne Beslutning vort Bifald som Thing i det Hele; thi jeg mener, at, hvor troværdig end den Efterretning kan være, og hvor rigtig vi maatte have opfattet en saadan Erklæring fra en Minister, maae vi dog forudsætte, at det beroer paa en Misforstand, enten det ene eller det andet Sted, og det en Misforstand, der ikke kan holde sig, men maa, saavidt som Dagens Lys naaer, give Plads for, hvad der upaatvivleligt fra begge Sider maa erkjendes at være vor Ret som Danmarks Rigsdag, at, hvad der skal forelægges eller ikke forelægges Hs. Majestæt til Bekræftelse, efterat være gaaet igjennem begge Thing, ene og alene maa berove paa de Ministre, der ere Danmarks Rige og Danmarks Rigsdag ansvarlige for deres Naad som for hele deres Embedsførelse.

Minestad: Jeg skal ikke, som den foregaaende Taler, gaae nærmere ind paa det Foredrag, vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg (Lutén). Jeg skal saameget mindre gjøre det, som det forekommer mig, at Hovednerven deri var en Opfordring til at begynde ganske forfra og at bortkaste